

Ніч

Павло Грабовський

I

Наді мною кругом чорна хмара звиса,
Не блисне жадна зірка до віч;
Ранком ясним блакить обіллє небеса —
Заховається злякана ніч.

Прийде час: дума-хмара окриє мене,
Ні надії, ні ради, ні стріч...
Не заблима мені ранку світло сяйне.
Запанує в душі моїй ніч.

II

Так гадав я колись, і справдилась вона,
Моя гадка самотницька, нині:
Облягла душу ніч — непрозора, страшна,
Нема шляху з німої пустині.

Щодня гину один і загину вкінець,
Ніхто в світі, ніхто не допоможе:
Дотліває життя, як сумний каганець;
Жити ж хочеться, хочеться, боже!

Чи хто скаже ж мені тепле слово коли,
Чи діждусь я хоч трошечки згляду,
Чи бездольцем, як жив, і поляжу до мли,
Безталанням геть випхнутий з ряду?

Мене сором бере, мені важче стає;
На коліна б бажав я упасти,
Слізьми виплакати горе пекуче своє,
До ніг милої серденько скласти.

На хвилину, на мить утекти від життя,
На мить щирих взаємин зазнати,
Завітати на мить в світлий мир почуття,

Потім... потім... хоть знову конати!

Годі, мріє, спинись! Годі рватись туди,
Де нам місця немає з тобою,
О, куди ж нам, небого, подітись, куди
З самотністю гірким та журбою!

III

Наді мною кругом чорна хмара звиса,
Не блисне жадна зірка до віч;
Ранком ясним блакить обіллє небеса —
Заховається злякана ніч.

Та у мене в душі не прокинеться день,
Не заблимає ранок до віч;
Швидко змовкнуть отсі гуки журних пісень,
Згоїть муки незгоєні ніч.